

varer meget længe; naar det Mysteriøse gaar bort, naar Jorgyldningen gaar af, saa er meget ofte Skærligheden og Sværmeriet forbi. Det Sværmeri, som de Herrer af Flertallet for Diebliffet have, udtrykker sig navnlig overordentlig stærkt ligeoverfor Minevesenet. Hvad hører man dog ikke om Minevesenet? Man hører, at „det er et Vaaben, hvortil navnlig smaa Stater, der ere i Udviklingen af den tekniske Dygtighed, maa søge en Modvægt mod Savnet af større materielle Hjælpe midler“, at „Minevesenet er et Vaaben, der ved en udvidet Anvendelse er vel egnet til at gjøre vore Ryster frygtede og saaledes væsentlig vil kunne bidrage til at forebygge et Angreb og gjøre vore Fjender betænkkelige“; at det er et „Nutidens og Fremtidens Vaaben, der giver de Svægere Chance for at opnaa store Resultater“, at det er „et stort og heldigt Vaaben“, og saa males der frem, hvorledes Virkningen af en enkelt vel anbragt Torpedo skal bringe Syffe og Frelse for Landet. Der er, mine Herrer, lidt Sværmeri deri; men jeg tror, at naar De gaa lidt mere ind paa Sagen, saa vil dette Sværmeri blive endel mindre. Jeg for mit Vedkommende kender ikke saa meget til Minevesenet — jeg tror imidlertid, at jeg kender ligesaa meget dertil, som mange andre ærede Medlemmer — og jeg kender ogsaa saa meget dertil, at jeg kan sige, at alt det, der saaledes siges derom, i Virkeligheden er halv Sandhed og halv Frafer. Vi maa være paa det Rene med, at vi dog ikke kunne gjøre hele den danske Nation til Medlemmer af Søminekorpset, vi kunne ikke gjennemføre, at de 80 Mile hele Sjællands Ryst rundt skulle være spækkede med Minestationer, og naar de ikke ere det, hvad bliver saa Følgen? Saa kunne De ikke anvende nogen af de fine Miner, men saa blive De nødtie til at anvende den Slags Miner, der ganske vist ere meget frygtede, men mest frygtede af dem, som skulle lægge Minerne ud uden at være uddannet hertil, og af dem, der bo i deres Nærhed. Se, det er det, vi saae i sidste Krig. Der var lagt Mærker af Miner ud, og de vare meget frygtede, og mange Mennesker gik i Bandet paa dem; men det var ikke Fjenden, de gjorde Fortræd, men dels dem, der skulde lægge dem ud, og dels dem, der senere leilighedsvis vare saa uheldige at støde paa en saadan Fyr. (En Stemme: Fjenden kom ikke!) Nei, det er fuldkommen sandt, men det var ikke af Frygt for Minerne, han blev borte. Jeg benægter ingenlunde Nyttens af Minerne, jeg ønsker meget, at vi maa faae dette Hjælpevaaben udviklet; men jeg tror, at de Herrer have et lidt skjævt Blik derpaa, som bringer dem til at tro, at Minerne ere et Universalmidde, hvormed man kan udrette Alt, og naar De tro det, er jeg fuldstændig overbevist om, at De tage fejl; men derfor kan jeg ikke sige Andet, end at disse forskjellige Udtalelser, som jeg nylig oplæste, og som jeg har udtaget af Betænkningen og af den ærede Ordførers Uttringer, ere for mig

ikke synderligt mere end Frafer, men ikke Noget, hvormed kan forsværke en fornuftig Fjende, thi han veed meget vel, hvad der er farligt; og det nytter ikke, at vi sætte i Betænkningen, at det skal være farligt ved vore Ryster, naar det ikke er det. Naar De nu først sværme for Miner, saa er der en anden Tilbøielighed, som De ikke mindre ere fomme til at sværme for; jeg sigter her til Deres Tilbøielighed for de flydende Forter. Jeg kan dertil ikke sige Andet, end at jeg erkjender fuldt vel, at det er en smut Lante, som ligger til Grund for, hvad der her tales om, og jeg ønsker meget, at man vil prøve sig frem, om det er praktisk, saaledes som det er foreslaet. Men jeg maa dog gjøre ærede Medlemmer opmærksomme paa, at der er mange Punkter, der endnu ere meget tvivlsomme. Det er for det Første tvivlsomt, om de virkelig skulle have svært Skytz eller ikke, — derom ere de Verde uenige. — Hvem skal nu afgjøre det? Den høie Regjering vil ikke paatage sig Ansvaaret derfor. Skulle vi da bygge vor Dom paa Flertallets Anskuelse? Der er en anden Ting, som er meget tvivlsom, og denne Tvivl, skal jeg sige Dem, er fremsført af Teknikere, der have særlig Forstand derpaa. Det er et stort Spørgsmaal, om disse Forter, der oprindeligt ere beregnede paa at ligge paa lavt Vand, overhovedet kunne bruges, naar man lægger dem ud, som Flertallet vil, paa dybt Vand. Søgningen er der saa stærk, at naar de ligge der paa deres 4 Antere, faae de maasse saadanne Stød, at det bliver umuligt at sikkre Minebetjeningen. Jeg veed ikke, om det er Tilfældet, thi jeg er ikke Tekniker og vil ikke paatage mig Ansvaaret; men jeg siger, at det vil være uforstandigt at anskaffe et eneste Fort, inden man har sikket sig i dette Punkt og ogsaa i andre Retninger har gjort de Forsøg, der ere nødvendige. Nu siger den ærede Ordfører, at faste Forter ere bedre; men dernæst siger han: Vi ville ikke give faste Forter, men flydende; og hvorfor? Af 2 Grunde. Den ene er den, at disse kunne flyttes. Ja, der er Leiligheder, hvor det kan være en Fordel; men det kan saamænd ogsaa være et Uheld, thi Hovedsagen er i Virkeligheden, at en Kanon, der skal skyde, er paa det Steb, hvor den skal være. Man maa ialtsald sige, at Fordel og Ulemper opveie fuldstændig hinanden. Men den ærede Ordfører ansøgte en anden Grund, og jeg tilstaar, at der var Noget deri, som i første Dieblif foresom mig at være umaadelig slaaende. Han sagde: Er det ikke urimeligt, at Krigsministeren her foreslaar os at bygge et Fort i 6 Aar, naar vi kunne faae disse paa 1/2 Aar? Læge vi dem, saa faae vi dog Noget. Det varede imidlertid ikke længe, inden jeg kom til at sige mig selv: Det kan dog vist ikke forholde sig saa, thi selv om vi vare istand til at kunne stride til Bygningen af et saadant Fort imorgen, og selv om det var muligt at faae det bygget paa 1/2 Aar, hvad jeg dog anser for